

Arrest

nr. 124 012 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. DEPOVERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtou van origine te zijn. U verklaart heel uw leven, samen met uw ouders en vijf zussen, te hebben gewoond in het dorp Metrano, gelegen in het district Kot in de provincie Nangarhar.

U had een algemene voedingswinkel in uw dorp. Op 2 Hamal 1391 (Perzische kalender, komt overeen met 21 maart 2012 onze kalender) werd uw vader in het dorp Trili doodgeschoten, vermoedelijk door de taliban. Sinds Karzai president is, was uw vader kolonel in het Afghaans nationaal leger. Voordien was hij reeds officier in het leger.

Na de dood van uw vader begon u in het geheim cd's en dvd's in uw winkel te verkopen.

Twee talibs kwamen per bromfiets naar uw winkel en zeiden u dat u moest stoppen met het verkopen van cd's en dvd's omdat het tegen de islam is. Ze vertelden u ook dat u met hen moest

samenwerken. Meer bepaald moest u de jongeren die naar u kwamen, overtuigen om talib te worden en met hen jihad te voeren. Uit schrik ging u hiermee akkoord. Hierna zijn de twee weggegaan.

Zes à zeven dagen later ontving u in uw winkel een eerste dreigbrief. Aangezien u analfabeet bent toonde u de brief aan een klant. Die klant zei u dat in de brief vermeld werd dat u moest ophouden met uw daden tegen de sharia. 's Avonds toonde u de dreigbrief aan uw oom.

Enige tijd later ontving u een tweede dreigbrief. Hierna diende uw oom een klacht in bij het districtshuis. Daar zeiden ze uw oom dat u hen moest verwittigen als u de twee op de bromfiets nog eens zou zien.

De volgende dag gingen uw oom en u per auto naar Jalalabad om kleding te kopen. Onderweg werden jullie beschoten. De kogel verbrijzelde het raam, maar uw oom en u bleven ongedeerd. Hierna keerden jullie beiden terug naar jullie eigen huis.

Een paar dagen later zijn de taliban naar uw huis gekomen. U verbleef toen bij uw oom. Ze vroegen uw moeder waar u was. Vervolgens gingen ze weg. Diezelfde nacht hebben de taliban uw winkel in brand gestoken.

De volgende dag verliet u Afghanistan. Na ongeveer vier maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 17 april 2013 een asielaanvraag indiende.

In geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u, net als uw vader, te worden vermoord door de taliban.

U legt volgende documenten neer: uw taskara (identiteitsdocument), twee dreigbrieven van de taliban dd. 03.08.1391 (24 oktober 2012) en dd. 06.09.1391 (26 november 2012), een klacht bij het districtshuis, 6 foto's, een badge op naam van uw vader van het ministerie van defensie, een militair boekje, een taskara van uw vader, een certificaat, een brief dd. 05.07.1386 (27 september 2007), een brief dd. 29.01.1382 (18 april 2003), een brief van het districtshuis en drie enveloppen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de taliban. U maakte immers uw betrokkenheid bij de illegale verkoop van dvd's en cd's in uw kruidenierswinkel, noch de activiteiten van uw vader bij het Afghaans Nationaal Leger (ANA), aannemelijk. Zo blijkt u slechts weinig informatie te kunnen geven over de films die u verkocht. Hoewel u veel films zou hebben verkocht kunt u slechts twee titels opsommen (CGVS 1 (17.05.2013), p. 10 ; CGVS 2 (01.07.2013), p. 4). Over het aantal films dat u maandelijks verkocht legde u vage verklaringen af. Aanvankelijk stelde u dat u er ongeveer twintig of dertig per maand verkocht, om dan te zeggen dat het er misschien toch meer waren. Uiteindelijk concludeerde u dat u de aantallen niet bijhield maar gewoon nieuwe ging halen wanneer de voorraad was uitgeput (CGVS 2, p. 3). Eveneens is het zeer bevreemdend dat u niet eens bij benadering kon aangeven hoeveel u ongeveer met uw winkel verdiende (CGVS 1, p. 10 & 11). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u in uw levensonderhoud voorzag met de opbrengst van uw winkel (CGVS 1, p. 10), is deze totale onwetendheid allerm minst aannemelijk.

Verder moet worden opgemerkt dat u heel weinig kunt vertellen omtrent het werk van uw vader bij het leger. Meer bepaald kunt u niet zeggen tot welk korps hij behoorde, noch in welke basissen hij heeft gewerkt (CGVS 1, p. 5). Ook weet u niet of hij heeft deelgenomen aan gevechten (CGVS 1, p. 6). Eveneens moet worden opgemerkt dat u geen enkel idee heeft hoeveel uw vader als kolonel verdiende (CGVS 1, p. 14). Gezien u verklaart dat uw vader tot de laatste vier jaar de enige kostwinner van het gezin was (CGVS 1, p. 10 & 11), is deze totale onwetendheid zeer bevreemdend. Uw verklaring voor uw onwetendheid, namelijk dat uw vader niets vertelde uit schrik dat de vele informanten in het dorp de taliban hiervan op de hoogte zouden kunnen brengen (CGVS 1, p. 5 & 6), wordt niet aanvaard. Gezien hij uit angst de dorpingen zelfs niet vertelde dat hij voor het leger werkte (CGVS 1, p. 6), is het toch wel opmerkelijk dat hij u en uw familie hier wel over zou hebben ingelicht. Immers, jullie konden zich hierover ook verspreken bij de dorpingen. Ook weet u helemaal niet wat de dorpingen dachten wat het beroep van uw vader was, noch hadden uw familie en u een verhaal klaar om te vertellen wanneer een dorping naar het beroep van uw vader of diens regelmatige afwezigheid zou vragen (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 6). Aangezien uw vader slechts vijf à tien dagen per maand thuis was (CGVS 1, p. 6 ; CGVS 2, p. 6), moet zijn afwezigheid in uw dorp zijn opgevallen en bestond er een reële kans dat een dorpsgenoot hieromtrent ooit aan uw familie of aan u vragen zou stellen. Gezien het door u verklaarde risico wanneer de dorpingen op de hoogte zouden raken van het beroep van uw vader, kan aangenomen worden dat jullie als gezin hierover zouden nagedacht hebben en een uitleg zouden klaar hebben voor het geval dat dorpsgenoten vragen zouden stellen.

Uw geloofwaardigheid wordt daarnaast verder ondergraven door de vaststelling dat u stelt dat er dorpelingen bij de taliban zijn, doch geen namen kunt noemen van dergelijke personen (CGVS 1, p. 8). Eveneens verklaart u dat veel dorpelingen de taliban steunen, maar wanneer u gevraagd wordt naar hun namen, moet u weerom het antwoord schuldig blijven (CGVS 1, p. 9). Ook kent u geen enkele naam van een talibancommandant in uw regio (CGVS 1, p. 9). Aangezien u verklaart de taliban te vrezen (CGVS 1, p. 16), kan echter verwacht worden dat u van zaken als bovenstaande op de hoogte bent.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw gedrag geenszins in overeenstemming is met uw beweerde vrees. Meer bepaald stelt u dat u na het ontvangen van de tweede dreigbrief, uw winkel niet meer heeft opengedaan voor klanten omdat u bang was dat de taliban daarnaartoe zouden komen en er een bom zouden plaatsen (CGVS 1, p. 20). Deze verklaring van u indachtig, is het zeer bevreemdend dat u na het ontvangen van de tweede dreigbrief nog verschillende keren uw winkel zou zijn ingegaan om sigaretten en andere spullen te halen (CGVS 1, p. 20 ; CGVS 2, p. 10). Omwille van diezelfde vrees is het opmerkelijk dat u bleef wonen in uw ouderlijk huis dat zich slechts op 20 stappen van uw winkel bevond (CGVS 1, p. 10). Bovendien is het opmerkenswaardig dat u zich na het ontvangen van de dreigbrief - ondanks uw verklaring dat u voor uw leven vreesde - nog naar buiten begaf om samen met uw oom naar Jalalabad te rijden om kledij te kopen (CGVS 1, p. 16). Ook moet worden opgemerkt dat u, nadat u beschoten werd, gewoon naar uw eigen huis terugkeerde, terwijl uw oom naar zijn huis terugkeerde, en dat u pas later op aanraden van uw oom bij hem bent ondergedoken (CGVS 1, p. 16 & 19).

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn. Zo is het opmerkelijk dat u nergens in de vragenlijst van het CGVS, die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, heeft laten optekenen dat uw vader werkzaam was bij het leger. Nochtans verklaarde u op het CGVS dat u - mede door het beroep van uw vader - het doelwit bent geworden van de taliban (CGVS 2, p. 6-7). Ook moet gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw verblijfplaats gedurende de laatste dagen van uw verblijf in Afghanistan. Meer bepaald stelt u eerst dat u steeds met uw ouders in Mitrano heeft gewoond en verklaart u dat u nergens anders in Afghanistan overnacht heeft nadat u uw ouderlijk huis verlaten heeft (CGVS 1 (17.05.2013), p. 4). Echter, later stelt u dat u drie, vier of vijf dagen bij uw oom heeft verbleven (CGVS 1, p. 20 & 21). Deze verklaring is niet te rijmen met uw eerdere verklaring betreffende uw verblijfplaats. Bovendien kunt u niet vertellen sinds wanneer precies u bij uw oom verbleef (CGVS 1, p. 20 & 21 ; CGVS 2 (01.07.2013), p. 10). Voorts verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar het districtshoofd ging om klacht in te dienen na ontvangst van de twee dreigbrieven (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl u voor het CGVS stelt dat niet u, maar uw oom naar het districtshuis ging om een klacht in te dienen (CGVS 1, p. 19).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal

burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 5 december 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in

stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Er dient te worden vastgesteld dat in uw geval redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de stad Jalalabad kan vestigen. U bent immers een gezonde, alleenstaande man (CGVS 1, p. 8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de stad Jalalabad u geenszins onbekend is. U ging er immers u één tot twee keer per maand naartoe om boodschappen te doen voor uw kruidenierszaak (CGVS 1, p. 11). Ook moet worden opgemerkt dat vermoed wordt dat u in werkelijkheid een hogere scholingsgraad heeft dan dat u laat uitschijnen. Met name verklaart u niet te kunnen lezen, slechts drie jaar les gevolgd te hebben in een moskee en de Afghaanse kalender niet te kunnen gebruiken doch enkel de maanden te kunnen opsommen (CGVS 1, p. 3 & 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u wel in staat bent de Afghaanse kalender te gebruiken. Meer bepaald stelt u de eerste dreigbrief ongeveer op 1 Aqrab en de tweede dreigbrief in de maand Qaus te hebben ontvangen (CGVS 1, p. 13). U stelt dat er ongeveer 29 dagen tussen het ontvangen van de twee dreigbrieven zat (CGVS 1, p. 13). Aangezien Aqrab en Qaus elkaar opvolgen (zie administratief dossier), is dit plausibel. U weet in welke maand het nieuwe jaar begint en u verklaart dat u Afghanistan verliet in de maand Qaus, welke u correct aanduidt als de negende maand (CGVS 1, p. 3 en 15). Verder weet u ook dat uw vader iets meer dan één jaar geleden, met name in het jaar 1391, is gestorven (CGVS 1, p. 4). Gezien u verklaart gedurende vier jaar een kruidenierswinkel te hebben uitgebaat (CGVS 1, p. 10), kan er ook worden aangenomen dat u kunt rekenen en de getallen kunt lezen. Daarenboven dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van de stedelijke gebieden. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt. Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat de taliban u overal zou kunnen vinden (CGVS 1, p. 21). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niets wijzigen. Uw taskara bevat louter informatie betreffende uw identiteit die niet betwist wordt. Betreffende de twee door u neergelegde dreigbrieven van de taliban dient te worden opgemerkt dat hierin gewag wordt gemaakt dat u dvd's verkocht (zie vertalingen bij documenten 2 & 3). Echter, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door u verklaarde problemen, kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze twee dreigbrieven. Bovendien wordt in geen van beide brieven iets vermeld over het beroep van uw vader. In verband met de klacht bij het districtshuis dient te worden opgemerkt dat men hierin stelt dat u dvd's verkocht (zie vertaling bij document 4). Echter, u stelt dat dit document een bevestiging is van het districtshoofd en de dorpsouderen in verband met de aangifte die uw oom de dag nadat u de tweede dreigbrief had gekregen, had ingediend omwille van uw problemen met de taliban (CGVS 1, p. 13). In de betreffende brief daarentegen, wordt door uw neef vermeld dat u reeds Afghanistan zou hebben verlaten (zie vertaling bij document 4). Deze vaststelling is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring als zou deze brief een bevestiging zijn in verband met de aangifte die uw oom de dag nadat u de tweede dreigbrief had gekregen, had ingediend omwille van uw problemen met de taliban. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel document aangaande het beroep van uw vader spontaan heeft neergelegd. Er moest immers telkens naar gevraagd worden. Zo werd tijdens het eerste interview voor het CGVS gevraagd naar dergelijke documenten (CGVS 1, p. 14). Bovendien had u er toen geen enkel idee van welke documenten uw moeder had betreffende het beroep van uw vader (CGVS 1, p. 13-14). Betreffende het tweede interview voor het CGVS moet eveneens opgemerkt worden dat u expliciet moest worden gevraagd om documenten betreffende uw vader op te sturen (CGVS 2, p. 9 & 12). Daarenboven is het - gezien de door u verklaarde vrees van uw vader dat de dorpelingen over zijn werk te weten zouden komen - uiterst bevreemdend als zou u thuis zoveel documenten betreffende zijn werk hebben liggen. Meer bepaald legt u na het eerste interview twee foto's van uw vader in militair uniform, een badge op naam van uw vader van het ministerie van defensie, het militair boekje van uw vader, een certificaat op naam van uw vader, een brief dd.

05.07.1386 en een brief dd.29.01.1382 neer om het beroep van uw vader aan te tonen. Bovendien is het zeer vreemd dat hij zijn badge waarmee hij zich op zijn werk toegang kan verschaffen (zie document 7), thuis zou laten liggen hebben, terwijl hij van zijn werk naar huis terugkeerde wanneer hij werd gedood (CGVS 1, p. 7). Ook moet worden opgemerkt dat u geen recente documenten betreffende zijn werk neerlegt. Immers, het meest recente document is de brief die dateert van de vijfde van de zevende maand 1386, ofte 27 september 2007 (zie administratief dossier). Daarenboven moet gewezen worden op tegenstrijdigheden tussen de door u neergelegde documenten waarmee u wil aantonen dat uw vader kolonel in het ANA was. Meer bepaald moet worden vastgesteld dat in het door u neergelegde militaire boekje wordt vermeld dat de betrokken persoon in het jaar 1333 is geboren (zie vertaling bij document 8). In de taskara van uw vader daarentegen, wordt vermeld dat hij in het jaar 1372 26 jaar was (zie vertaling bij document 9). Dit houdt in dat uw vader in 1346 is geboren. Dit is 13 jaar later dan de geboortedatum die in het militair boekje wordt vermeld. Daarenboven moet worden vastgesteld dat op de foto's van het graf van uw vader nog een ander geboortjaar is vermeld, meer bepaald het jaar 1336 (zie vertaling bij document 14). De twee foto's waarop een man te zien is in een uniform van kolonel, drie foto's van een graf en een foto, waarvan u stelt dat u er samen met uw vader een neef op staat (CGVS 2, p.5), kunnen bovenstaande vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas evenmin weerleggen. Er kan immers niet met zekerheid worden vastgesteld dat de persoon op de foto's daadwerkelijk uw vader is noch kan er iets uit worden afgeleid over uw beweerde problemen. De drie door u neergelegde enveloppen tonen louter aan dat u briefwisseling vanuit Afghanistan heeft ontvangen.

Tot slot blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, gewijzigd door artikel 1, § 2 van het protocol bij die Conventie, evenals van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de erkenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing, en in uiterst ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart een vrees voor vervolging te koesteren jegens de taliban, die hem zouden viseren omdat hij de zoon is van een overleden kolonel van het Afghaanse leger maar ook omdat hij cd's en dvd's verkocht in zijn winkel in het dorp Metrano, district Kot, provincie Nangarhar, Afghanistan. De commissaris-generaal achtte deze vrees voor vervolging ongeloofwaardig gelet op verzoekers vage en inconsistente verklaringen over essentiële elementen die de kern van het asielrelaas betreffen.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en volhardt in de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Daargelaten de geloofwaardigheid van de beweerde problemen die verzoeker ondervond met talibanmilitanten in zijn regio van herkomst, merkt de Raad op dat er geen aanwijzingen zijn dat deze problemen het lokale kunnen overstijgen. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

In casu blijkt uit de uit het asielrelaas, getoetst aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat zo de aangehaalde feiten al op waarheid zouden berusten, verzoekers beweerde vrees het lokale niet overstijgt waardoor hij over een vestigingsalternatief beschikt in de provinciehoofdstad Jalalabad. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Jalalabad, net als de overige steden in Afghanistan, *“stevig in handen is van de overheid”*, en dat de operationele capaciteit van de taliban zich aldaar beperkt tot sporadische aanslagen op *“hoge profielen”*, i.e. *“overheidsgebouwen en personen verbonden aan de overheid, evenals de internationale aanwezigheid”* (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie, Regionale analyse deel 1, dd. 5 december 2013, p. 22- 23). Deze informatie strookt met het oordeel van het EHRM, die in het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie hebben, noch de operationele capaciteit, om *‘low level collaborators’* te vervolgen in gebieden buiten hun controle, waardoor het terugsturen van asielzoekers met een dergelijk profiel naar Kabul (of andere steden onder controle van de overheid) geen inbreuk vormt op artikel 3 EVRM (EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 97). Verzoeker was blijkens zijn verklaringen winkelier in een landelijk district waar hij geen banden had met de overheid noch met de internationale troepenmacht aldaar aanwezig. Evenmin is hij politiek actief, waardoor verzoeker niet het beoogde risicoprofiel - zoals omschreven in de toegevoegde informatie - voor de taliban vormt.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat er, daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor de taliban in zijn regio van herkomst, geen objectieve aanwijzingen voor handen zijn die erop wijzen dat die beweerde vrees zich kan uitstrekken tot in de provinciehoofdstad Jalalabad. Een hervestiging voor verzoeker in Jalalabad blijkt evenmin *‘onredelijk’* of *‘onveilig’* in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet zoals *Infra* 2.2.3 zal blijken. Verzoeker beschikt derhalve over een intern hervestigingsalternatief in Jalalabad om aan zijn beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban te ontkomen. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde verweermiddelen inzake de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de vaststelling dat er voor verzoekers beweerde vrees voor vervolging vanwege de taliban een hervestigingsalternatief open staat in Jalalabad maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die toegankelijk zijn en onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief toegankelijk is, onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verweerder toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: Jalalabad is net als andere steden stevig in handen van de overheid. Complexe aanvallen viseren voornamelijk hoge profielen, met name overheidsgebouwen, personen verbonden aan de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid. De meeste *Internally Displaced Persons* (IDP's) nemen hun toevlucht tot de stad waarbij de meerderheid in gehuurde woningen terecht kan en sommigen onderdak krijgen van gastgemeenschappen of vrienden en verwanten. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de provinciehoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Jalalabad blijkt perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 5 december 2013). Verzoeker is een gezonde jonge man die initiatiefrijk genoeg was om gedurende vier jaar een zelfstandige zaak uit te baten in zijn regio van herkomst waardoor kan worden aangenomen dat hij over de nodige vaardigheden beschikt om ook in Jalalabad een zelfstandigenbestaan uit te bouwen. Verzoeker bleek tevens over voldoende financiële middelen te beschikken om de dure reis naar Europa met behulp van smokkelaars te ondernemen zodat er kan vanuit gegaan worden dat hij niet onbemiddeld is. Er zijn verder geen objectieve argumenten aanwezig die erop wijzen dat het voor verzoeker *onredelijk* zou zijn om zich in Jalalabad te vestigen.

Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van

herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig en redelijk intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER